

Pesmi o Ajdni

Bojan
Pisk

AJDNA   Zvon
je razsut
po pobočju.
Z njim
v obrednem sozvočju
alt starosveten
temní
v tropu
poleglih skal.

Z vrha
se trga pot
kot okamnel,
srep val.
Ali se vrne
z menoj,
ali me spelje
odtod?

MEJA   Dospel si
do meje
med spodnjim
in zgornjim gozdom.

Zdaj lahko vse izpovedi,
 ki jih prinašaš s seboj,
 odložiš
 in počiješ na mahu,
 da se ti molk
 zgosti
 v nove besede
 zame.

POD VRHOM   Vidiva ognje pod vrhom,
 dobrotne in nagnjene
 v najino strmo
 osojno stran,
 in križe nad njimi,
 borove, nizke
 za snidenje
 nerazodetih kesanj.

Gledava ognje pod vrhom,
 nad njimi križe,
 in greva počasi
 vsaksebi navzgor,
 da sva si s krivdo
 upanja
 bliže.

MOJA HIŠA   Bočič
 JE ODPRTA   neukročeno sled
 iz steptane nižine
 do rdečih
 skalnih dreves.

Žensko besedo
 rasteš
 v dekliški
 grleni dih,
 ki ga prestreza
 zorenje
 sopotnih trav.

Hrbet ti je
usločen
pod vlažnim mladovjem
in stegna
spočita od senc.

Moja kamnita hiša
je odprta.
Moja kamnita,
sesuta hiša.

Vstopi,
Ajdinja.
Vstopi
s sončnimi usti.

AJDINJA Stoji na najvišji vzpetini
prosojna,
vzravnana,
in skozi pretika se mesec
kot gibko rumeno srce.

Stoji nepremično
pred sluhom vsemirja
in s črnimi bori
v klečečih polkrogih
izreka
zavezne molitve.

UMIKANJE GOR Kamen
za kamnom
legajo gore
v ravnino
k nasipom
ustavljenih cest.

Kamen
za kamnom
trgajo s sebe

bližino
previsnih,
naseljenih zvezd.

Kamen
za kamnom
nosijo k zglavju
tkanino
razdrtih
orlovih gnezd.

ZELENO Zeleno je nepresežno,
zeleno je neustavljivo,
zeleno samó je
v zelenem minljivo.

Zeleno se v ognju spočije
in v vodi zbistri,
zeleno se vrašča
med kamen in kri.

Zeleno odpira grobove
in mrtve k živim presaja,
da odganjajo skupaj
iz časa in kraja.

Prijateljem

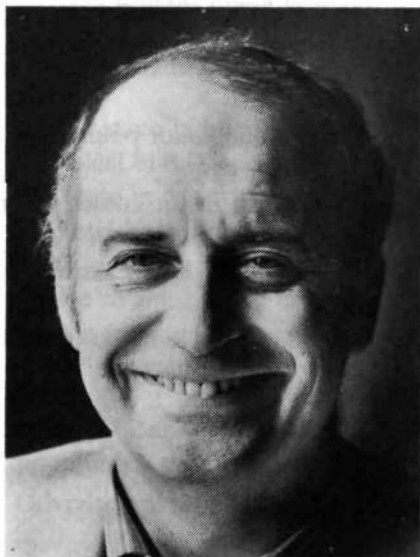
Za dolgo,
belo mizo sedimo
na starih
pletenih stolih;
ves dan že pijemo
in govorimo
z otrplim jezikom
naključij golih.

Metuljast somrak
zaveša kostanje
in hkrati odstira vonje;

v žerjavici čutov
se krčijo sanje,
nihče si
ne upa ponje.

Vilinska dekleta
prinašajo vrče
in včasih
kak delček telesa.
Za mizo sedimo
kot ranjene grče
in vino
solzi nam očesa.

Svet bo ena sama črna luknja

Žarko
Petan

PESEM
O NEPOMLADI

Vse življenje sem si želel napisati pesem o brsteči pomladi
O žametnih žarkih pomladnega sonca
O hitrokrilih lastovkah
O zvončkih ki so se na osojah napili snega
O dekliškem smehu ki odmeva pod streho neba
O velikih načrtih kako bom zavojeval ves svet